

## U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **S., k. s., so sídlom: B.H.**, IČO: X., **správca konkurznej podstaty úpadcu: C. spol. s r. o. „v konkurze“**, so sídlom: **B.Z.**, IČO: X., zast. advokátskou kanceláriou C. Č., s. r. o., so sídlom: Z., IČO: X. proti žalovanému: **U., s. r. o., K., so sídlom: Č.K.**, IČO: X., zast. advokátom **JUDr. M. B. so sídlom: H.**, o **určenie neúčinnosti právneho úkonu**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 26Cbi/35/2010, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 03. októbra 2012, sp. zn. 41CoKR/74/2011, takto

### r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov dovolacieho konania v sume **66,32 eur**.

### O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Banská Bystrica ako súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 20. 09. 2011, č. k. 26Cbi/35/2010-219 zamietol žalobu o určenie neúčinnosti kúpnej zmluvy zo dňa 14. 05. 2010 uzavretej medzi úpadcom ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim a zároveň o uloženie povinnosti žalovanému previesť vlastnícke právo k spoluvlastníckym podielom vyšpecifikovaným v petite žaloby. O náhrade trov konania rozhodol tak, že túto žalovanému nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že úpadca uzavrel kúpne zmluvy počas reštrukturalizácie bez súhlasu reštrukturalizačného správcu napriek tomu, že takýto úkon mal podliehať jeho súhlasu, a to na základe uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica o povolení reštrukturalizácie zo dňa 25. 01. 2010, nakoľko sa jednalo o prevod nehnuteľností, ktorých hodnota predstavuje významný podiel na celkovej hodnote majetku dlžníka, prípadne ich zaťaženia vecným bremenom a jednalo sa o uzatvorenie zmluvy, ktorou sa dlžník zaviazal poskytnúť plnenie s hodnotou vyššou ako 5 % z jeho obratu za predchádzajúci kalendárny rok. Podľa názoru žalobcu sa jedná o právny úkon bez primeraného protiplnenia podľa § 58 ods. 1 ZoKR, ako aj ukracujúci právny úkon podľa § 60 ZoKR. Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 14. 05. 2010 uzatvoril úpadca ako predávajúci so žalovaným ako kupujúcim kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod nehnuteľností zapísaných na LV č. X., nachádzajúcich sa v k. ú. D.; kúpna cena nehnuteľností bola stanovená sumou 133 000,- eur. Toho istého dňa uzatvoril úpadca ako predávajúci so žalovaným ďalšiu kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod nehnuteľností zapísaných na LV č. X. (v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy na LV č. X.) nachádzajúcich sa v k. ú. D.; kúpna cena bola dohodnutá sumou 200 000,- eur. Žalovaný kúpne ceny za prevedené nehnuteľnosti uhradil dňa 30. 05. 2010, ktorá skutočnosť nebola medzi účastníkmi konania sporná. Prvostupňový súd ďalej uviedol, že vzhľadom k tomu, že sa jednalo o právny úkon dlžníka urobený počas reštrukturalizácie, žalobca bol povinný v žalobe preukázať okrem splnenia zákonných predpokladov pre odporovanie právnomu úkonu podľa § 57 a nasl. ZoKR, aj splnenie podmienok odporovania napadnutému právnomu úkonu podľa § 130 ods. 4 ZoKR. Žalobca bol preto povinný preukázať, že sa jednalo o prevod takých nehnuteľností, ktorých hodnota predstavovala významný podiel na celkovej hodnote majetku dlžníka, ako aj skutočnosť, že sa jednalo o zmluvy, ktorými sa dlžník zaviazal poskytnúť plnenie s hodnotou vyššou ako 5 % jeho obratu za predchádzajúci kalendárny rok, a teda bol povinný preukázať celkovú hodnotu majetku dlžníka a taktiež výšku obratu dlžníka za predchádzajúci kalendárny rok. Vzhľadom k tomu, že sa jedná o konanie vyvolané konkurzným konaním, žalobca bol povinný v zmysle koncentračnej zásady podľa § 118a O. s. p. tieto rozhodujúce skutočnosti uviesť a dôkazy predložiť alebo označiť najneskôr do skončenia prvého pojednávania. Žalobca si túto svoju povinnosť nesplnil a nepreukázal základný predpoklad pre odporovanie právnomu úkonu podľa § 130 ods. 4 ZoKR, t. j. právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil bez súhlasu reštrukturalizačného správcu. Bez preukázania tohto základného predpokladu sú právne irelevantné tvrdenia, ako aj dôkazy o splnení ďalších predpokladov odporovania

právnym úkonom podľa § 57 a nasl. ZoKR, preto pokiaľ by aj žalobca predložil dôkazy o splnení podmienky podľa § 130 ods. 4 ZoKR dodatočne, súd by už na ne nemohol prihliadať. Keďže nebol preukázaný základný predpoklad pre odporovanie právnemu úkonu vykonaného počas reštrukturalizácie, súd žalobu v plnom rozsahu zamietol. Z dôvodu, že žalovaný si právo na náhradu trov konania neuplatnil, súd mu toto právo nepriznal.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.), bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím rozsudkom zo dňa 03. 10. 2012, č. k. 41CoKR/74/2011, rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 02. 09. 2010 domáhal voči žalovanému určenia neúčinnosti právneho úkonu dlžníka voči veriteľom dlžníka a žiadal, aby súd určil, že kúpna zmluva zo dňa 14. 05. 2010 uzatvorená medzi úpadcom ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim je voči veriteľom úpadcu neúčinná. Zároveň žalobca žiadal, aby súd určil, že žalovaný je povinný previesť vlastnícke právo k žalobcom špecifikovanému majetku na úpadcu a vydať tieto nehnuteľnosti do všeobecnej podstaty úpadcu. Keďže toho istého dňa podal žalobca na Okresnom súde Banská Bystrica žalobu o určenie neúčinnosti právneho úkonu, ktorou sa domáhal určenia neúčinnosti kúpnej zmluvy zo dňa 14. 05. 2010 uzavretej medzi úpadcom a žalovaným, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným v katastri nehnuteľností vedenom Katastrálnym úradom T., Správa katastra P., okres P., obec D., k. ú. D. na LV č. X., ktorý majetok žalobca presne špecifikoval, prvostupňový súd uznesením zo dňa 21. 10. 2010, č. k. 26Cbi/35/2010-85, v záujme hospodárnosti spojil konania vedené na Okresnom súde Banská Bystrica na spoločné konanie s odôvodnením, že obidve konania sa týkajú tých istých účastníkov a sú založené na tých istých skutkových okolnostiach.

Žalobca v žalobe uvádzal, že s poukazom na ust. § 130 ZoKR podliehajú právne úkony dlžníka počas reštrukturalizácie súhlasu správcu, a to v rozsahu, ktorý určí súd v uznesení o povolení reštrukturalizácie s tým, že vzhľadom na dátum uzavretia kúpnej zmluvy je zrejmé, že úpadca bol v čase uzavretia kúpnej zmluvy v reštrukturalizácii. Poukazyval na uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica o povolení reštrukturalizácie, na základe ktorého patrili medzi úkony podliehajúce súhlasu správcu okrem iného aj prevod

nehnutelností alebo prenájom nehnuteľností alebo iného majetku, ktorého hodnota predstavuje významný podiel na celkovej hodnote majetku dlžníka, prípadne ich zaťaženie vecným bremenom a uzatvorenie zmluvy, ktorou sa dlžník zaviazal poskytnúť plnenie s hodnotou vyššou ako 5 % z jeho obratu za predchádzajúci kalendárny rok. Žalobca mal za to, že uzatvorenie kúpnych zmlúv je možné subsumovať pod vyššie uvedené úkony, a teda takéto právne úkony podliehali súhlasu správcu, pričom však správca v reštrukturalizačnom konaní úpadcu, súhlas na uzatvorenie kúpnych zmlúv úpadcovi neudelil. Keďže konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený v čase reštrukturalizácie dlžníka, možno právnomu úkonu uzatvoreniu kúpnej zmluvy vzhľadom na tieto skutočnosti odporovať.

Odvolačný súd s poukazom na § 120 ods. 1, § 121, § 118a ods. 1 až 3, § 118 ods. 1 a 2, O. s. p. a § 130 ods. 1, ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ZoKR) uviedol, že okresný súd žalobu zamietol vzhľadom na ust. § 118a O. s. p., podľa ktorého bol žalobca povinný v zmysle koncentračnej zásady uviesť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy najneskôr do skončenia prvého pojednávania. Keďže žalobca si túto svoju povinnosť nesplnil, nepreukázal základný predpoklad pre odporovanie právnomu úkonu podľa § 130 ods. 4 ZoKR, t. j. právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil bez súhlasu reštrukturalizačného správcu.

Vo vzťahu k námietke žalobcu spočívajúcej v tvrdení, že súd prvého stupňa v rámci prvého pojednávania nepostupoval podľa § 118 ods. 2 O. s. p., v dôsledku ktorej skutočnosti mu súd odňal možnosť pred ním konať, odvolací súd poukázaním na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/189/2011 v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 146/2012, obdobne IV. ÚS 326/2012, skonštatoval nedôvodnosť tejto námietky. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že na pojednávaní konanom dňa 20. 09. 2011 súd v zmysle § 118 ods. 2 O. s. p. oboznámil účastníkov s právnym posúdením veci, uviedol, ktoré skutočnosti považuje naďalej za sporné – konkrétne skutočnosť ukrátenia konkurzných veriteľov napadnutým právnym úkonom a uzavrel, že vzhľadom na uvedené nepovažuje za účelné a potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie. Pred oboznámením účastníkov s právnym posúdením veci súd účastníkov upozornil na ust. § 118a O. s. p. a uviedol, že žalobca v žalobe, ani na pojednávaní neuviedol rozhodujúce skutočnosti, z ktorých by súd mohol vyvodiť záver, že je možné odporovať týmto právnym úkonom, nakoľko boli vykonané bez súhlasu správcu, kedy sa tento súhlas vyžadoval, preto aj na ďalšie uvedené skutkové okolnosti, ako aj označené alebo predložené dôkazy by súd už

nemohol prihladať. Po preskúmaní veci odvolací súd uzavrel, že aj prípadné porušenie ust. § 118 ods. 2 O. s. p. nespôsobuje existenciu vady, ktorá by žalobcovi spôsobila odňatie možnosti konať pred súdom.

Odvolací súd ďalej poukázal na to, že v danom prípade sa jedná o spor vyvolaný konkurzom, kde súd postupuje podľa § 118a O. s. p. Keďže samotná právna zástupkyňa žalobcu vo svojom prednese uviedla, že vzhľadom na uvedené ustanovenie predkladá súdu a chce označiť dôkazy na pojednávaní, mohol súd uviesť, či navrhnuté dôkazy budú vykonané, prípadne ktoré z navrhnutých dôkazov nevykoná s tým, aby žalobca mal možnosť reagovať na intencionalitu dokazovania podľa právneho názoru súdu.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že tým, že na Okresnom súde Banská Bystrica bola povolená reštrukturalizácia úpadcu, disponuje menovaný okresný súd účtovnými výkazmi, z ktorých vyplýva, či právne úkony, ktorých neúčinnosti sa žalobca domáhal, podliehali súhlasu správcu. Podľa žalobcu sú skutočnosťami, ktoré podľa § 121 O. s. p. netreba dokazovať, skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti. Odvolací súd vyslovil názor, že nebolo povinnosťou súdu prvého stupňa v konaní 26Cbi/35/2010 oboznamovať sa s iným spisom a konaním, v ktorom bola povolená reštrukturalizácia úpadcu a zadovažovať si z tohto spisu dôkazy, ktoré bol povinný predložiť žalobca v rámci povinnosti tvrdenia. Dôkazné bremeno bolo v spore na žalobcovi, ktorý sa domáhal určenia neúčinnosti právnych úkonov, preto bol povinný podľa § 118a ods. 1 O. s. p. opísať rozhodujúce skutočnosti o veci samej a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do skončenia prvého pojednávania. Právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní konanom dňa 09. 12. 2010 poukázala na ust. § 118a O. s. p., podľa ktorého predložila a označila súdu na tomto pojednávaní všetky dôkazy prichádzajúce do úvahy, avšak predložila len znalecký posudok, ktorým žalobca preukazoval trhovú hodnotu nehnuteľností, ktoré boli predmetom napadnutého prevodu s tým, že táto trhovú hodnotu bola o polovicu vyššia než bola skutočne dohodnutá kúpna cena medzi účastníkmi. Ďalej uvádzala, že ukrátenie veriteľov preukáže žalobca zoznamom veriteľov, ktorých pohľadávky existovali v čase vykonania napadnutého právneho úkonu a ktorí si svoje pohľadávky prihlásili v konkurznom konaní. Zároveň navrhla vykonať dokazovanie zoznamom majetku a zoznamom záväzkov. V uznesení Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 25. 01. 2010, č. k.1R/8/2009-12, ktorým súd povolil reštrukturalizáciu dlžníka C., s. r. o., B., zároveň určil rozsah právnych úkonov dlžníka, ktoré podliehajú súhlasu správcu. Okrem iného podliehal súhlasu správcu prenájom

nehnutelností alebo iného majetku, ktorého hodnota predstavuje významný podiel na celkovej hodnote majetku dlžníka a tiež uzatvorenie zmluvy, ktorou sa dlžník zaviazal poskytnúť plnenie s hodnotou vyššou ako 5 % z jeho obratu za predchádzajúci kalendárny rok. Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že žalobca dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností v zmysle koncentračnej zásady do skončenia prvého pojednávania nepreukázal, a teda nepreukázal základný predpoklad pre odporovanie právnomu úkonu podľa § 130 ods. 4 ZoKR, t. j. právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil bez súhlasu reštrukturalizačného správcu.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a v konaní úspešnému žalovanému priznal náhradu trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) v sume 64,41 eur podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 08. 10. 2012.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (ďalej tiež ako dovolateľ) a navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 03. 10. 2012, č. k. 41CoKR/74/2011 zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie, resp. aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Poukazujúc na právnu teóriu, ako aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. 05. 1994, sp. zn. I. ÚS 26/94, podanie dovolania žalobca odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p., teda že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, konkrétne k vade uvedenej v písm. f/ (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Žalobca odvolaciemu súdu vytkol, že potvrdil rozsudok prvostupňového súdu, plne sa stotožňujúc s jeho odôvodnením napriek tomu, že tento bol podľa jeho názoru vydaný v rozpore so zákonom. Žalobca má za to, že prvostupňový rozsudok nebol výsledkom zákonného procesného postupu súdu a pri jeho vydaní neboli dodržané procesné práva dovolateľa. Rovnako namietol, že odvolací súd sa nevysporiadal so všetkými jeho odvolacími dôvodmi a na prejednanie jeho odvolania nevytýčil ani pojednávanie. V neposlednom rade odvolaciemu súdu vytkol, že potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov, ktoré neboli prvostupňovým súdom vyhodnotené, keďže sa nimi vo svojom rozhodnutí ani nezaoberal. Odvolací súd tak rozhodol bez toho, aby

mu ako účastníkovi konania umožnil k novým skutkovým a právnym záverom vyjadriť sa, prípadne predložiť dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvého stupňa nejavili významnými.

V ďalšej časti svojho dovolania žalobca v nadväznosti na jednotlivé odvolacie dôvody uplatnené v jeho odvolaní zo dňa 08. 11. 2011 (č. l. 245 - 248), odvolaciemu súdu vytkol nasledovné pochybenia:

V nadväznosti na odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p. spočívajúci v inej vade konania, na existenciu ktorého vo vzťahu k dokazovaniu a aplikácii koncentračnej zásady incidenčného konania poukázal žalobca vo svojom odvolaní proti prvostupňovému rozsudku, dovolateľ odvolaciemu súdu vytkol, že tento sa na str. 11 svojho rozsudku obmedzil len na konštatáciu, že prvostupňový súd nebol povinný oboznamovať sa s dôkazmi z iného konania, keďže takéto skutočnosti mal preukázať samotný žalobca v rámci povinnosti tvrdenia. V tejto súvislosti má dovolateľ za to, že závery odvolacieho súdu sú nedostatočné a nesprávne, bez náležitého zdôvodnenia a sú popretím dôkaznej výnimky v zmysle § 121 O. s. p. Dovolateľ zastal názor, že skutočnosť, že v danom prípade dôkazná výnimka v zmysle citovaného ustanovenia je aplikovateľná, vyplýva aj zo skutočnosti, že predmetné konanie je konaním, ktoré bolo vyvolané, resp. súvisí s konkurzom úpadcu. Poukázal na to, že účelom totožnosti súdu pre prebiehajúce konanie so súdom, na ktorom je vedené konkurzné konanie úpadcu, je nielen hospodárnosť konania, ale aj znalosť majetkových pomerov úpadcu konajúcim súdom. Argumentujúc tým, že v konkrétnom prípade bol konajúci sudca aj zákonným sudcom v konkurznom konaní úpadcu, ako aj vychádzajúc z prezumpcie správnosti rozhodnutia súdu už pri povolení reštrukturalizácie úpadcu, ktoré predchádzalo konkurzu úpadcu, má dovolateľ za to, že súd musel mať o majetkových pomeroch úpadcu vedomosť a znalosť zo svojej právnej činnosti, a teda skutočnosti, že odporované právne úkony podliehali súhlasu správcu, musel poznať.

V ďalšom dovolateľ tvrdiac, že súd prvého stupňa nesprávne interpretoval ust. § 130 ods. 4 ZoKR, uplatnil ďalší odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.. V tejto súvislosti dovolateľ odvolaciemu súdu vytkol, že sa opomenul vysporiadať s argumentáciou v jeho odvolaní týkajúcou sa otázky posúdenia obmedzenia možnosti domáhať sa neúčinnosti právnych úkonov urobených počas reštrukturalizácie. Odvolací súd sa podľa jeho názoru zaoberal vždy len s konštatáciou, že

splnenie podmienok vymedzených v citovanom ustanovení je základným predpokladom možnosti odporovať, svoj názor v napadnutom rozhodnutí však nijako nezdôvodnil napriek tomu, že dovolateľ svoj právny názor v odvolaní zdôvodnil náležitým spôsobom. Dovolateľ má za to, že otázka právneho posúdenia podmienky odporovania bez akéhokoľvek zdôvodnenia je vzhľadom na jej vplyv na konanie, jeho procesný priebeh a predovšetkým hodnotenie dôkazov najzásadnejším odňatím možnosti dovolateľa konať pred súdom. Výsledkom takéhoto postupu oboch súdov nižších stupňov sú potom podľa jeho názoru arbitrárne rozhodnutia.

Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu spočívajúcemu v neúplnom zistení skutkového stavu veci súdom prvého stupňa podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p., dovolateľ vo veci konajúcim súdom - tak prvostupňovému, ako aj odvolaciemu súdu vytkol, že sa vo svojich rozhodnutiach žiadnym spôsobom nezaoberali ním navrhovaným dôkazom - zoznamom majetku a zoznamom záväzkov, ktoré boli prílohou návrhu na povolenie reštrukturalizácie úpadcu. Prvostupňovému súdu vytkol, že sa obmedzil len na skonštatovanie, že prihladajúc na koncentračnú zásadu, nebolo žalobcom unesené dôkazné bremeno, že odporované právne úkony podliehali súhlasu reštrukturalizačného správcu. Rovnako sa nezaoberal dôvodmi nevykonania dôkazu, a to napriek tomu, že tento mohol byť spôsobilý preukázať skutočnosti, ktoré následne súd vyhodnotil ako nevyhnutné na úspech v konaní, t. j. podliehanie súhlasu reštrukturalizačného správcu. Napriek tomu, že na absenciu zdôvodnenia nevykonania navrhnutého dôkazu súdom prvého stupňa dovolateľ poukázal vo svojom odvolaní, odvolací súd tento nedostatok neodstránil. Tento len nelogicky spojil argumentáciu týkajúcu sa uvedeného odvolacieho dôvodu (neúplné zistenie skutkového stavu) s inou vadou konania, nedávajúc pritom zrozumiteľné zdôvodnenie svojej úvahy. Odvolací súd sa nielenže stotožnil s nesprávnym právnym názorom prvostupňového súdu, ale rovnako sa nevysporiadal ani s vytknutým odvolacím dôvodom. Dovolateľ sa tak nedozvedel dôvody nevykonania dôkazu ani z rozhodnutia súdu prvého stupňa, ani z rozhodnutia o jeho odvolaní, v dôsledku ktorej skutočnosti ide o rozhodnutia arbitrárne.

V neposlednom rade dovolateľ odvolaciemu súdu vytkol, že hodnotil nielen dôkazy, ktoré neboli pred ním vykonané, ale sa vyjadroval aj k dôkazu, ktorý nebol vykonaný ani súdom prvého stupňa (zoznam majetku a zoznam záväzkov). Odvolací súd tak dospel k novému právnemu záveru, pričom vo veci nevytýčil pojednávanie za účelom, aby dovolateľovi poskytol možnosť sa k nemu vyjadriť. V dôsledku toho žalobcovi znemožnil

uplatnenie práva domáhať sa preskúmania skutkových tvrdení a právnych záverov prvýkrát použitých až v rozsudku odvolacieho súdu, riadnym opravným prostriedkom.

K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý dovolanie navrhol ako nedôvodné zamietnuť. Súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania v sume 66,32 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho podľa § 243b ods. 5, veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietnuť.

Podľa § 243b ods. 5, veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica ako súdu prvého stupňa, pričom však vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že dovolanie žalobcu v zmysle ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu, uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania, smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd, vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietol vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožnila realizácia tých jeho procesných práv, ktoré sú mu Občianskym súdnym poriadkom priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. zakladá okrem iného aj žalobcom namietaná nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia z dôvodu absencie jej riadneho odôvodnenia, ktorú však odvolací súd

po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, nezistil.

Z obsahu spisu vyplýva, že Okresný súd Banská Bystrica ako súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 20. 09. 2011, č. k. 26Cbi/35/2010-219 žalobu žalobcu zo dňa 02. 09. 2010 zamietol. Na odvolanie žalobcu (č. l. 245-248) Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 03. 10. 2012, č. k. 41CoKR/74/2011, rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p. v znení účinnom do 31. 12. 2012 (teda aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu), odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citovaná norma sa v plnej miere uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Na rozdiel od prvostupňového rozhodnutia však odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Aj podľa názoru dovolacieho súdu, právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia však musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie významné

skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Vychádzajúc z uvedeného a zároveň poukazujúc na konkrétnu obsahovú, vecnú a právnu stránku napadnutého súdneho rozhodnutia, dospel dovolací súd k záveru, že právo žalobcu na riadne odôvodnenie porušené nebolo. Odvolací súd postupoval v súlade s vyššie citovaným ustanovením, keď okrem skonštatovania správnosti prvostupňového rozhodnutia sa osobitne vyjadril k otázke dôkaznej povinnosti žalobcu vyplývajúcej z ust. § 118a O. s. p., t. j. k jeho povinnosti opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do skončenia prvého pojednávania vo veci (okrem prípustných výnimiek v zmysle § 118a O. s. p., ktoré ustanovenie posilňuje koncentráciu konania v niektorých zákonom taxatívne vymedzených sporoch, okrem iných aj v sporoch vyvolaných alebo súvisiacich s konkurzom a reštrukturalizáciou). Rovnako sa vyjadril k námietke žalobcu, že nedodržaním procesného postupu v zmysle § 118 ods. 2 O. s. p. v rámci prvého pojednávania konaného dňa 20. 09. 2011 na súde prvého stupňa, mu súd odňal možnosť konať pred súdom. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu spisu zistil, že súd prvého stupňa na predmetnom pojednávaní upozornil účastníkov na povinnosť, ktorú im ukladá vyššie citované ust. § 118a O. s. p. Súčasne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/189/2011, ako aj uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 146/20012 a IV. ÚS 326/2012, v zmysle ktorých by aj prípadné nedodržanie zákonného ustanovenia § 118 ods. 2 O. s. p. nemalo priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka konania z jeho procesných práv, priznaným mu Občianskym súdnym poriadkom, ale takéto pochybenie by bolo možné hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania. Odôvodnenie napadnutého rozsudku tak obsahuje nielen zhrnutie podstatných odvolacích námietok žalobcu, ale aj náležité vysvetlenie, z akých hľadísk ich odvolací súd považuje za nedôvodné. Podľa názoru dovolacieho súdu takéto odôvodnenie v potrebnej miere zodpovedá zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd do svojho odôvodnenia pojal kľúčové argumenty, na základe ktorých rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica potvrdil a z tohto dôvodu je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia ústavne akceptovateľné. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Odňatie možnosti konať pred súdom žalobca vyvodzuje aj z toho, že odvolací súd rozhodol o jeho odvolaní bez nariadenia pojednávania napriek tomu, že súd hodnotil dôkazy

nehodnotené, ani nevykonané súdom prvého stupňa. Podľa názoru žalobcu tak odvolací súd dospel k novým skutkovým a právnym záverom, ku ktorým sa žalobca nemal možnosť vyjadriť.

Podľa § 214 ods. 1, ods. 2 O. s. p., na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak: a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z dikcie ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že na prejednanie odvolania, ktoré smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, musí predseda senátu nariadiť pojednávanie, okrem iného aj vtedy, ak je nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Posúdenie, či v konkrétnom prípade je nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, je vecou úvahy odvolacieho súdu a nie účastníkov konania. Ak odvolací súd dospeje k záveru, že súd prvého stupňa náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci, a preto nie je potrebné dokazovanie zopakovať alebo doplniť, nič mu nebráni (ak nejde o ostatné dva v zákone vymedzené prípady) o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Žalobca vo vzťahu k nutnosti nariadenia odvolacieho pojednávania argumentoval tvrdením, že odvolací súd hodnotil dôkazy, ktoré nevykonal, ani nehodnotil súd prvého stupňa (majúc tým na mysli zoznam majetku a zoznam záväzkov, ktoré boli prílohou návrhu na povolenie reštrukturalizácie), pričom dospel k novému právnemu záveru, ku ktorému sa žalobca v dôsledku nenariadenia pojednávania odvolacím súdom nemal možnosť vyjadriť. V tejto súvislosti dovolací súd, vychádzajúc z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu zdôrazňuje, že na základe toho, že odvolací súd vo svojom rozsudku uviedol dôvody, pre ktoré sa so záverom prvostupňového súdu o nepreukázaní predpokladu pre odporovanie právnemu úkonu podľa § 130 ods. 4 ZoKR žalobcom, stotožnil, nemožno hovoriť o dokazovaní v tomto smere a už vôbec nie o novom právnom závere. Preto pokiaľ odvolací súd na prejednanie odvolania odvolacie pojednávanie podľa § 214 ods. 1 O. s. p. nenariadil, nepostupoval v rozpore so zákonom a žalobcovi neodňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., pretože nedošlo k znemožneniu realizácie jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že za postup súdu odnímajúci

účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., nie je možné považovať taký postup súdu, ktorý je v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami. Naviac dovolací súd zdôrazňuje, že tým, že odvolací súd na základe riadneho oboznámenia sa s obsahom spisu a napadnutého prvostupňového rozsudku, skonštatoval správnosť záverov súdu prvého stupňa, ktoré aj riadne odôvodnil, možno mať len za to, že bola naplnená požiadavka riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, rešpektujúc ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd konštatuje, že postup odvolacieho súdu bol zákonný a žalobcovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom.

Keďže v danom prípade dovolanie žalobcu proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vada uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle citovaného ustanovenia) zistená nebola, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5, veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol.

So zreteľom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť, nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, a preto mu patrí náhrada trov dovolacieho konania, ktoré účelne vynaložil. Tieto spočívajú v právnom zastúpení jeho osoby advokátom s tým, že dovolací súd za účelne vynaložené trovy pokladal písomné vyjadrenie k dovolaniu zo dňa 27. 11. 2012 (č. l. 211 - 212). Za jeden úkon právnej pomoci advokát správne vyčíslila náhradu v celkovej sume 66,32 eur (pozostávajúca z tarifnej odmeny 58,69 eur a sumy 7,63 eur ako paušálnej náhrady hotových výdavkov stanovenú pre rok 2012 podľa § 11 ods. 1 písm. a/ a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 12. 05. 2011).

**P o u ě n i e:** Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 28. februára 2013

**JUDr. Alena Priecelová, v. r.**  
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Monika Poliačiková